

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Cale

i

Selskabet "for Efterlægten"

paa

dets Stiftelsesdag,
den 4de Marts 1852.

af

Provst Dr. Münter,
Medlem af Underviisnings-Commissionen.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Lunn.

Wrede Forsamling, i hvilken jeg her er traadt frem for at føre Ordet!

Naar et Menneske i en Time, i hvilken han betragter sig selv som en Enkelt af de Mange, med hvem han deler Livet, spørger sig: Hvad er det Bigtigste, hvad er det Helligste af det Meget, der her er blevet Dig betroet? nu vel, det veed jeg vist, da vil enhver Alvorligere, Enhver, der ret har fattet og forstaaet Hensigten af sin jordiske Tilværelse, strax vide, hvad han har at svare. „Du selv,“ saa vil da Svaret lyde, „Du selv er det Bigtigste og det Helligste af „det Meget, der her er blevet dig betroet. Thi ogsaa „Du selv er bleven betroet til Dig“. Og idet han da giver sig dette Svar, vil han ikke glemme at tilføie: „Mindes dette vel, paa det Du bestandigen maa „være viis til at omgaaes saaledes med Den, der er „Dig betroet, at Du roligere kan tænke tilbage derpaa, „naar Du engang staaer ved Dit Livs Grændse.“ Men naar dernæst de to, der ere blevene bundne til hinanden i de tætteste og stærkeste af alle Baand,

naar dernæst de to, der bære Navnene Mand og Hustru og, formedelst disse Navne, det endnu betydningssfuldere og ansvarssfuldere Navn „Forældre“ spørge sig: „Hvad er næst efter os selv det Bigtigste „og det Helligste af det Meget, der her paa Jorden „er blevet os betruet?“ ikke sandt, I Fædre og Mødre, som jeg her seer for mig, da betænke I Eder ikke heller her et eneste Dieblif paa det, som I skulle svare, men da svare I alle som af een Mund og af een Læbe: „Det er vore Børn, det er de Kjære, de „Dyrebare, der ere Kjød af vort Kjød og Been af „vore Been, der udgjøre vor bedste Glæde, vor Fremtids Haab, for hvem vi arbeide og virke, og som „engang skulle bære vore Navne efter os, naar vi ikke „ere mere. Dem lagde Gud spæde og hielpeløse i „vore Arme, ikke blot for at vi skulde opføde og opfostre dem, men og for at vi skulde opdrage dem, „føre dem frem til Kundskab og Retsindighed, til „Sindsig og Retskaffenhed, at de engang kunne blive „hæderlige Medlemmer af det store Borgersamfund, „til hvilket de allerede nu høre, skjøndt de ikke endnu „ret have fattet dets Betydning, men som i sin Tid „vil vide, at gjøre de samme, om ikke større Fordringer „til dem, som det nu gjør til os.“ — Men, naar nu en Fader og en Moder først erkjende og bekjende dette, da ville de og med det Samme være villige

til baade at erkjende og bekjende, at de med Hensyn til det, de have at udrette med deres Børn, ikke kunne undvære Skolen og Skolens Hjelp. Thi de allerfleste Fædre maae vistnok tilstaae: „Om jeg end „var skiftet dertil, jeg kan dog ikke selv bibringe mine „Børn de Kundskaber, som de behøve for engang at „blive gavnlige Borgere; jeg kan dog ikke selv have „dem under den stadige Opsigt, der aldrig bør forlade „dem; jeg skal skaffe dem Brødet, dette er allerede „mere end nok, og for at skaffe dem det maa jeg jo „i saamange af Dagens Timer være borte fra mit „Huus.“ — Og de allerfleste Mødre maae vistnok tilstaae: „Skjøndt jeg elsker mine Børn med den varmeste „Kjærlighed, skjøndt jeg helst vil lade mit Huus være „mig den Berden, i hvilken jeg lever og bevæger mig — „jeg kan dog ikke alene lede og føre dem, jeg kan dog „ikke ave det kiække Sind, der saa tidt saa dristigen „blusser op i den barnlige Alder; dertil er jeg, Qvinden, „der blev den svagere Deel, ikke stærk nok; derfor paa= „skjønner jeg med Tak, at der gives Skoler, til hvilke „jeg kan sende dem hen.“

Men som nu de fleste Fædre og Mødre strax ville indrømme, at de ikke kunne undvære Skolen og Skolens Hjelp, saaledes vil tillige ikke blot de fleste, men enhver Skole være ligesaa snar til at indrømme, at den ikke heller kan undvære Forældrene

og deres Hjelp, men at den uden disses stadige Hjelp vil være lammet i al sin Virken. Dette har ogsaa bestandigen været indrommet her indenfor disse Mure, hvor nu snart i et Tidsrum af 70 Aar den ene Slægt af Børn efter den anden er bleven sendt hen for at dannes og forberedes til det borgerlige Liv, og derfor tør jeg og trostigt haabe, jeg, der denne gang har ønsket at føre Ordet paa den 4de Marts, paa denne for „Efterslægtsselskabet“ saa høitidelige Dag, her at finde villige Øren, naar jeg nu i Korthed vil give Svaret paa det Spørgsmaal:

„Hvad venter Skolen og hvad tør den
„med Rette vente af de Forældre, der have
„betroet den deres Børn?“

Skolen, i hvilken Barnet er sat, indtager en Hovedplads i hans Sjæl. I den ligesom er, lever og røres han. Tidligt og sildigt tænker han paa den. Er han samlet med sine Jævnlinge, da taler han med disse meest om den; er han hjemme hos Fader og Moder, da fortæller han om den, og naar han om Natten udhviler sig paa sit Leie, da drømmer han saare ofte om den, efterdi Sjælen, efter sin Natur, i Søvn helst bearbejder de Gjenstande, med hvilke den er meest beskæftiget om Dagen. Stundom kan det maaskee rinde ham ifinde at udsætte Et eller Andet paa den Skole, til hvilken han er betroet, at fælde en

Dom over Et eller Andet af det, der skeer i Skolen, som han er ubefoiet til at fælde. Men dette bør forstandige Forældre aldrig lide. Som han ideligen taler til dem om Skolen, bør de jævnlig tale til ham om den, og hvergang de da nævne den, nævne den for ham som et Sted, for hvilket de nære Verbodighed, og for hvilket de begjære, at ogsaa han skal nære denne Følelse. Ja forstandige Forældre bør itide gjøre Bornene opmærksomme paa, at der staae tvende Helligdomme opreist iblandt dem: „Den første“, saa skulle de sige til dem, „er Kirken. Gaf kun flittigen „til den! Naar Du gaaer til den, da gaaer du derhen, hvor Du skal opdrages og modnes til Guds „Rige. Den anden er Skolen. Naar Du gaaer til „den, da gaaer du derhen, hvor Du skal opdrages og „modnes til Livet her i denne Verden, at Du engang „i det kan blive til et brugbart og hæderligt Menneske.“ — Selv om Forældrene maatte mene, med Føie at kunne onske dette eller hiint anderledes i Skolen, end det er — ville de deres Børns Vel, attraae de, at Skolen skal blive dem til sand og ægte Betsignelse, da gjøre de langt bedre i hellere ad andre Veie at fremkomme med disse deres Onsker, end ved at yttre dem i Børnens Nærværelse; thi derved kunne de saa saare let i det barnlige Sind svække Begrebet om, at Skolen er en Helligdom og dens Lærere Tjenere i

Helligdommen. Men istedetfor at svække dette Begreb, bør de af al Magt arbejde paa at nære og vedligeholde det hos dem; derved støtte de Skolen, og Skolen vil vide dem Tak derfor.

Skolen er det Sted, hvor Barnet skal indsamle de Kundskaber, der ere nødvendige for ham, for at han engang kan blive et brugbart Menneſke i Livet. Og for at dette kan skee, bør Skolen drage Omſorg for, at Barnet holdes til Opmærksomhed og Flid i de Timer, hvilke han tilbringer i den. Men dermed er Maalet endnu ikke naaet. Der ſkal ogsaa anvendes Flid, og det en ikke ringe Flid, i Hjemmet, dersom Skolen ſkal kunne bibringe Barnet den Kundſkabsfyldde, ſom den onſker at bibringe det. Og derfor venter, og det med Rette, Skolen af Forældrene, at de i Hjemmet ville ſørge for, at dette ſkeer, og at de ſtadigen holde Die med Børnens Huusflid og indrette deres Huſlighed ſaaledes, at der Intet er til Hinder for den, men at der kan være tilbørlig Tid og Ro til den. Derfor venter, og det med Rette, Skolen af Forældrene, at de, om end ikke dagligen, ſaa dog jævnligen ſpørge Barnet: „Er Du færdig med Dit Arbejde til Skolen til imorgen? Er der Intet tilbage af det, ſom du endnu ikke har fuld-“ „fort? Kan Du imorgen gaae til Skole med den Be-“ „vidſthed, at Du har gjort Dit til at turde tage det

„Haab med Dig, at Du vil vinde Dine Læreres Tilfredshed ved de Svar, som Du giver dem paa de „Spørgsmaal, hvilke de gjøre Dig i Læretimerne?“ Derfor venter Skolen, og det med Rette, af Forældrene, at naar Børnene ønske Udspredelse og Glæde, hvilket jo er saa naturligt for den barnlige Alder og derfor heller ikke altfor sparsomt bør indrømmes dem, det dog ikke bliver dem tilladt at gaac hen til de Steder, hvor Udspredelsen og Glæden venter dem, for Fader eller Moder har Visshed eller dog i det Mindste grundet Formodning om, at Børnene først have fyldestgjort den Pligt, som de skyldte Skolen for den kommende Dag. Thi for at Skolen kan udrette, hvad den maa ønske at udrette, er det en Sag af den allerstørste Bigtighed, at denne, og ikke den modsatte Grundsatning som en ufravigelig Lov gjelder og overholdes i Huset: „Baretag først hvad Du skylder Skolen, og tænk saa paa at fornoie Dig.“ — Og de Forældre, der forstaae inden deres egne Døre at værne om denne Grundsatning, de støtte Skolen, idet de derved ligesom lade nedstrømme frugtbringende Regn over den Sæd, som udstrøes i Skolen, og vande de Spirer, som den har plantet, og dem vil Skolen vide megen Tak.

Ikke enhver Skole er tillige i Ordets hele og fulde Betydning en Opdragelsesanstalt. Dette Navn

tilkommer egentlig kun de Skoler, hvor Børnene ikke blot tilbringe enkelte Timer af Dagen, men hvor de aldeles bygge og boe, idet de for en Række af Aar der have faaet deres stadige Opholdssted anvist. Men alligevel vilde det være en stor Misfjendelse af Skolens Forpligtelser, om man meente, at den Skole, der kun i enkelte Timer af Dagen beholder Børnene indenfor sine Vægge, Intet skulde have med deres Opdragelse at gjøre. Jo, hvor Skolen opdager en Letsindighed, en Banart eller endog kun en begyndende Spire til det Onde hos Noget af de Børn, der ere betroede til den, der bor den visseligen ikke tie, men først med Mildhed og siden med Alvor paatale det, den har bragt i Erfaring og ikke være træg i at advare og formane. Thi ikke blot skal Skolen arbejde derhen, at den bibringer de Unge de for deres kommende Aar saa nødvendige Kundskaber, men den skal tillige med vaagent Øie værne om deres Moralitet og Sædelighed, efterdi det maa være den ligesaa magtpaaliggende, at de Pleiesønner, som den engang skal sende ud i Verden, maae være rene og ufordærvede, med levende Følelse for Sømmelighed og Anstandighed, som at de maae være rige paa Kundskab og alskens Indsigt. O! men hvormeget kunne ikke Forældrene i denne Henseende lette Skolen denne vigtige Pligt, naar de hjemme i Huset allerede fra den tidlige Alder ind-

prente Børnene Agtelse for Alt, hvad der er sandt og ret, for Alt, hvad der hører til god Orden, til Hovsighed og Ærbarhed, og aldrig trættes ved strengt at holde over dette? Det har ofte været til stor Skade for en Skole, naar den modtog et Barn, i hvis Hjem den huuslige Opdragelse har været forsømt. Det er ikke godt for Hveden, naar Klinten voger midt imellem den. Saaledes er det heller ikke godt for de bedre Børn, naar de, hvis Opdragelse har været forsømt, dagligen ere samlede med dem. Jo mere Huset i denne Henseende virker, desmere letter det Skolen sit Opdragelsesarbejde og desto bedre Frugter vil dette Arbejde bære. Og derfor tør ogsaa Skolen, og det med Rette, vente af Forældrene, at de hjemme med vaagent Øie ville holde Børnene til Alt, hvad der hører til Tugt og god Orden. De Forældre, der gjøre dette, de støtte Skolen i et høist vigtigt Stykke, de lægge hjemme i Huset Grunden til den Disciplin, der bør findes og opretholdes i enhver god Skole, for at den kan være dens stærke og sammenholdende Baand.

Men følger det nu af det, der hidtil her er blevet sagt, at Forældrene og Skolen bør arbejde Haand i Haand med hverandre, da vil det og let forstaaes, naar jeg endeligen tilføier, at Skolen ventes, og det med Rette, af Forældrene, at disse ville vise

den den største Oprigtighed og Fortrolighed i Alt, hvad der angaaer deres Børn. Denne Oprigtighed og Fortrolighed kunne nu vistnok Forældrene med samme Føie vente fra Skolens Side. Og en Skole, der gjør Fordring paa at fortjene Navn af en omhyggelig Skole, vil heller ikke glemme at vise dem den. Men som den vil drage Omsorg for, at det kommer til Forældrenes Kundskab, naar der spores noget i en høiere Grad Godt og Roesværdigt hos Børnene, af hvilket der, især naar det tillige tilbørligt bliver pleiet i Hjemmet, kan ventes gladelige Frugter for deres Fremtid, saaledes vil den ikke heller, uden at lade sig afdrage derfra ved Tanken om den Smerte, det vil volde dem, forsømme itide at underrette Forældrene derom, hvis saadanne Spirer skulde give sig tilkjende hos deres Børn, der, naar der ikke fra alle Kanter alvorligen arbeides paa at quæle dem i Fødslen, saa let kunne voxe op til de fordærveligste og bedrøveligste Udvoxter i deres ældre Liv. Men saa bør der sandeligen ogsaa af Forældrene vises Skolen den samme Fortrolighed. Ligesaa lidt som en Fader bør skjule Børnens de større Feil for Moderen, hvor han alene har seet dem, eller en Moder for Faderen, hvor hun alene har seet dem, ligesaa lidt bør Forældrene fortie for Skolen, hvad de Børnene angaaende, ofte langt bedre end den, have havt Leilighed til at be-

mærke. Thi Skolen er og bliver dog altid Børnenes anden Fader og Moder, Børnenes andet Hjem, og skal den med Held kunne arbejde paa de Unges Vel, da maa den kjende dem noie, og da maae de, der mangengang kunne give den en endnu dyberegaaende Kundskab om dem, end den selv eier, uden at krympe sig derved, aabent og uforbeholdent meddele den. At gjøre dette vil derfor ogsaa altid erkjendes for en hellig Pligt af de Forældre, der med et brændende Ønske for deres Børns Fremtids Lykke forene den rette Opfattelse af Skolens store Hensigt og billige Fordringer. Og de Forældre, der vise Skolen denn for den saa nødvendige Oprigtighed og Fortrolighed, de støtte Skolen, idet de arbejde med paa at sikke den, hvad der maa være den det Aller vigtigste, dens gode Navn, og dem vil Skolen vide megen Tak.

Hermed har jeg endt, hvad jeg havde foresat mig i denne Time at ville omtale. Jeg turde jo forud gjøre Regning paa, at mange af Børnenes Forældre vilde være her tilstede — saa laae det jo saare nær ogsaa engang paa denne Fæst at rette et Ord til disse. Men skjøndt jeg saaledes har endt min egentlige Tale, saa er der dog Det, der endnu holder

mig tilbage her paa dette Sted. Jeg seer ud over den talrige Kreds, som jeg her har for Die, og finder Mange, med hvem jeg tit og ofte tilforn mødtes her paa denne Dag. Men Een er der, som ellers i en lang Række af Aar aldrig savnedes her iblandt os, fordi Han var en Hovedperson i vort Selskab — Ham finder jeg ikke. Han hviler nu der, hvor al Livets travle Virksomhed er ophørt, der, hvor Dødens Ro og Stilhed ere Eneherskere. Jeg behøver jo ikke at nævne Hans Navn, for at det kan vides, hvo Den er, som jeg her mener. Men i dette høitidelige Møde skal det dog nævnes, for at Han, idet det nævnes, af vort Selskab, der her er samlet, kan modtage den fjærlige Affedshilsen, paa hvilken Han vissest har Krav. Ja, Aaret, som svandt, tog med sig i sin Flugt vor Skoles mangleaarige og nidkjære Inspecteur, Professor Wilhelm Diderich Friedenreich. Vi vidste, hvad vi eiede i Ham. Vi vidste, at han var en Mand af en sjelden Kundskabsfylde. Der vare ikke mange Grene af den menneskelige Viden, af hvilke han ikke havde plukket. Hvilke udmærkede Kundskaber besad han ikke saavel i Historien, som i Geographien? Hvor fortrolig var han ikke med Sprogene, saavel med de døde, som med de levende? Og selv i Naturvidensskaberne, hvorledes havde han ikke vidst at trænge ind i deres Dybder? Og just derfor var han, saalænge

han dertil besad Kraften, her hos os saa ganske paa sin Plads. Thi som han selv var en fortrinlig Lærer i de Fag, i hvilke han havde paataget sig at undervise, saaledes forstod han ogsaa at oversee og bedømme Fremgangen i Skolens samtlige Classer og at danne sig et rigtigt Billede af hvert enkelt Barns Evner og Flid, og saaledes forstod han tillige, hvad der er saa høist vigtigt, at den Mand forstaaer, der er sat til at være den daglige Tilsynshavende ved en Skole, til alle Fag at udsøge unge Mænd, som han kunde bringe i Forslag til de ledige Lærerposter, og at fælde en Dom om deres Dygtighed, paa hvilken Skolens Bestyrelse kunde stole. Naar vi nu hertil lægge den varme Kjærlighed, som han viste for den barnlige Alder, og det Fadersjind, som han bestandigen bevarede for dem, der vare betroede til vor Skole, hvilket han blandt Andet ogsaa derved lagde for Dagen, at han med den største Iver beslittede sig paa at anbringe flere af de Unge, der forlode vor Skole, i Stillingen, hvilke de vare vogne, da maae vi vistnok med Veemod beklage, at denne ualmindeligt begavede Mand's Kraft saa tidligt blev brudt, og at han i hans senere Levedage, nedboiet af Sygdom, ikke længere var istand til at være, hvad han i saamange tidligere Aar havde været. Men vi, som forstode at bedømme hans Værd og at paaaffjonne, hvad han har været og virket for

vor Skole, vi skrive med uudslettelige Træk hans Navn ind i Efterslægtsselskabets Aarbøger; thi i dette Selskabs Grindring bør det og skal det bevares endnu da, naar det ikke længere nævnes i Livet herudensfor. Der ere hoitstaaende Mænd her i vor Kreds, der paa Grændsen til Oldingsaarene endnu med den varmeste Kjærlighed mindes den elskelige Borneven Digteren Edvard Storm, der engang som denne Skoles Inspecteur ledede dem i den barnlige Alder. Der ere de i denne Kreds, der endnu befinde sig Livets de bedre Aar og som med en lignende Kjærlighed mindes Hans Peter Mønster, der ligeledes som denne Skoles Inspecteur ved den inderlige Forening af Mildhed og Fasthed, der viste sig i al hans Baren og Birken, blev dem en saa gavnlig Fører, medens de henlevede deres Barndoms Aar indenfor disse Vægge. Saa flette vi da tillige Mindet om Wilhelm Diderich Friedenreich ind i den Grindringskrands om vor Skoles hedengangne Inspecteurer, som alt længe her har været ophængt. Disse tre Navne udgjøre et skjønt Trekloverblad i denne Krands. Vidt adspredte ere nu de Disciple, som vor hensejvede Ben i et Tidrum af to og tyve Aar herfra har udsendt i Livet. De kunde ikke høre min Stemme, om jeg end herfra vilde lade den udgaae til dem. Men Eder, I Eldre iblandt de mange Børn, der ere her tilstede, Eder, for

hvem han ogsaa har været en Lærer og aandelig Fostorfader, Eder beder jeg ikke at glemme, hvad jeg her lægger Eder paa Hjerte. Ved at skikke Eder velkomme nok ogsaa J med Guds Hjælp engang frem i Livet. Naar J da paa Eders Bei møde Børnene af den Mand, der gjorde saameget for Eder i Eders Barndom, og J da skulde kunne være istand til at raade, støtte og hjælpe dem, da lad det være Eder en Trang at gjøre det. Derved afbetale J en liden Skjærv paa den Taknemmelighedens Gjæld, i hvilken J staae til den Hedengangne.

Ved hans Død var den talrige unge Hjord uden Hyrde. Men Skolen havde det Held i En af dens mangeaarige Lærere at finde en Mand, til hvem den med Tillid kunde overlade den Afdødes Forretninger, indtil en ny Tilsynsmand var bleven valgt. Hr. Juul, hvem Bestyrelsen allerede tidligere har tilkjendegivet sin Tak for den gode Orden, som han midlertidigen vidste at holde i Skolen, ville her iaften modtage den endnu engang af det samlede Selskab!

Skolens nye Tilsynsmand Hr. Brig er her i vor Kreds ved denne Høitid. De har allerede modtaget en broderlig Hilsen af de Mænd, der her i Forening med Dem skulle arbejde til de mange Børns Vel. Men ved dette Møde bringer det samlede Selskab „for Efterslægten“ Dem sit Velkommen. Ja,

vort Selskab glæder sig derover, at den vigtige og ansvarfulde Post, som De nu beklæder, er kommet i Deres Hænder, i en yngre, forstandig, retsfindig og kraftfuld Mands Hænder, der ved den Dannelse, som De besidder, og de Kundskaber, som De har havt Leilighed til at indsamle, er denne Post voksen. Selskabet har allerede Tillid til Dem, en Tillid, derom ere vi overbeviste, som dagligen vil voxe. Ja, vi tvivle aldeles ikke derom, at De ved Deres Virksomhed i denne vor Skole vil vide at hævde og bevare det gode Navn og den almindelige Tiltro, hvorover den nu snart i syv Aarti har kunnet glæde sig. Gud styrke Dem til Deres Gjerning! De arbejder med os „for Efterslægten“. Hosten af det, som De nu har i Deres Magt her at udsaae, kan strække sig langt, ja saare langt ud.

Der staaer endnu tilbage, at jeg fremkalder de Elever, som ved den sidst afholdte Examen have gjort sig værdige til Belønninger, og overrækker dem disse, samt at jeg nævner de Børn, hvem offentlig Roes er bleven tilkjendt.

(Præmierne bleve uddelte).

Det har været os kjært at kunne give Eder disse Bøger som Beviis paa Skolens Tilfredshed med

Eder. Værer glade ved at have modtaget dem! Viser dem til Fæder og Moder, naar I komme hjem; de ville glæde sig ligesaa meget derover, som I selv. Gjemmer dem omhyggeligen. Og naar I da i ældre Aar nu og da faae Die paa dem, da glemmer ikke at sige til Eder selv: „Da jeg var et Barn, fik jeg „af mine Foresatte et Pant paa deres Tilfredshed. „Foresatte har jeg endnu, og dem vil jeg bestandigen, „saalænge jeg lever, komme til at have. Et synligt „Pant paa deres Tilfredshed forlanger jeg ikke, men „at vinde og eie deres Tilfredshed, dette skal altid være „min alvorlige Bestræbelse.“

(Roes blev tilkjendegivet).

Den første Belønning erholdt I ikke; men I modtog den anden. Skatter ogsaa den høit! Thi det er en Ære for de Yngre at fortjene Roes af de Ældre. Men den, der har kunnet naae den anden Belønning, bør stræbe efter ogsaa at naae den første. Saa stræber derefter! Lader en ædel Rappelyst herske iblandt Eder alle! Skolen onsker Intet hellere end dette.

Tilfidsft ville Skolens samtlige Lærere modtage Bestyrelsens og Selskabets Tak for den Trost og

Midfærhed, med hvilken de igjen i det sundne Aar have røgtet deres Kald! Og saa begynde vi da igjen et Underviisningsaar. Det Træ, som vore Fædre plantede, er nu atter blevet overgivet til en ung, kyndig og kraftfuld Gartners Pleie. Vi have Midler til at værne og hegne om dette os saa kjære Træ, hvor det er fornødent, og ville ikke forsømme at gjøre det. Saa ville vi da slutte med det glade og freidige Haab, at som allerede flere Tusinder af Børn under dette Træes velgjørende Skygger have tilbragt en lykkelig og nyttigt anvendt Barndom, ved hvilken de modnedes til det borgerlige Liv, saaledes skal det endnu fra Slægt til Slægt yde en talrig tilvøgende Ungdom de samme Velsignelser, saa at det store Samfund, til hvilket vi Alle høre, fremdeles som forhen skal erkjende Træets Værd og glædes over dets frodige Væxt.
